

діяльності банківської установи та розвиток банківського сектору загалом. Фінансові показники діяльності банку (ліквідність, прибутковість, платоспроможність тощо) суттєво залежать від ступеня використання ресурсів банку для формування портфеля дохідних активів та обсягів невикористаної (резервної) ресурсної бази. Це дозволяє усунути недоліки в процесі управління пасивами та активами.

Враховуючи вищенаведене, можна зробити висновок, що ресурсна база виступає основою фінансового потенціалу банку, його функціонування. Тому важливим є побудова систематизованої класифікації, що охоплює різні складові елементи банківських ресурсів, що дозволяє простежити причинно-наслідкові зв'язки у процесі формування ресурсної бази банків та здійснити відповідні заходи щодо стратегічного управління нею.

Література

1. Алексеевко, М. Д. Капітал банку: питання теорії і практики [Текст]: монографія / М. Д. Алексеевко. — К.: КНЕУ, 2002. — 276 с.
2. Вовчак, О. Д. Кредит і банківська справа [Текст]: підручник / О. Д. Вовчак, Н. М. Руцишин, Т. Я. Андрейків. — К.: Знання, 2008. — 564 с.
3. Кириченко, О. А. Банківський менеджмент [Текст]: підручник / за ред. О. А. Кириченка, В. І. Міщенка. — К.: Знання, 2005. — 831 с.
4. Примостка, Л. О. Фінансовий менеджмент у банку [Текст]: підручник / Л. О. Примостка. — 2-ге вид., доп. і перероб. — К.: КНЕУ, 2004. — 468 с.
5. Банківський капітал: історія, теорія, досвід [Текст] / С. К. Реверчук, У. В. Владичин, М. Б. Паласевич та ін.; за ред. д. е. н., проф. С. К. Реверчука. — Львів, ЛНУ ім. І. Франка, 2004. — 276 с.
6. Швець, Н. Р. Аналіз та оцінка ресурсів банку [Текст]: монографія / Н. Р. Швець. — Чернівці: Рута, 2006. — 168 с.
7. Киселев, В. В. Управление банковским капиталом (теория и практика) [Текст] / В. В. Киселев. — М.: Экономика, 1997. — 256 с.
8. Парасій-Вергуненко, І. М. Аналіз банківської діяльності [Текст]: навч.-метод. посібник для самост. вивч. дисц. / І. М. Парасій-Вергуненко. — К.: КНЕУ, 2003. — 347 с.
9. Остапшин, Т. П. Основи банківської справи [Текст]: курс лекцій. — К.: МАУП, 1999. — 112 с.
10. Росс, С. Основи корпоративних фінансів [Текст] / С. Росс, Р. Вестерфілд, Б. Джордан. — М.: Лаборатория Базовых Знаний, 2000. — 720 с.
11. Бланк, И. А. Управление формированием капитала [Текст] / И. А. Бланк. — К.: Ника-центр, 2000. — 512 с.
12. Савлук, М. І. Гроші та кредит [Текст]: підручник / М. І. Савлук, А. М. Мороз, М. Ф. Пуховкіна та ін.; за заг. ред. М. І. Савлука. — К.: КНЕУ, 2006. — 744 с.
13. Дробозіна, Л. О. Фінанси. Грошовий обіг. Кредит [Текст]: навч. посібник; перекл. з рос. / Л. О. Дробозіна, Л. П. Окунева та ін.; під ред. Л. О. Дробозіна. — Рівне: Вертекс, 2001. — 352 с.

СИСТЕМАТИЗАЦИЯ И УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЕ КЛАССИФИКАЦИИ РЕСУРСНОЙ БАЗЫ БАНКОВ

В статье проанализированы и обобщены основные подходы к классификации составляющих ресурсной базы банков. Определено содержание понятия «структура ресурсной базы». Предложена интегральная классификация составляющих ресурсной базы коммерческих банков. Особое внимание уделено характеристике видов составляющих ресурсной базы банка.

Ключевые слова: ресурсная база банков, источники формирования ресурсов, структура ресурсной базы банков, ресурсы-расходы.

Вовчак Ольга Дмитрівна, доктор економічних наук, професор, кафедра банківської справи, Університет банківської справи Національного банку України, Київ, Україна, e-mail: vovchak.olga@meta.ua.

Алілуйко Марія Степанівна, аспірант, кафедра банківської справи, Університет банківської справи Національного банку України, Київ, Україна, e-mail: vovchak.olga@meta.ua.

Вовчак Ольга Дмитрієвна, доктор економічних наук, професор, кафедра банківського дела, Університет банківського дела Національного банку України, Київ, Україна.

Алілуйко Марія Степанівна, аспірант, кафедра банківського дела, Університет банківського дела Національного банку України, Київ, Україна.

Vovchak Olga, University of Banking of the National Bank of Ukraine, Kyiv, Ukraine, e-mail: vovchak.olga@meta.ua.

Aliluyko Maria, University of Banking of the National Bank of Ukraine, Kyiv, Ukraine, e-mail: vovchak.olga@meta.ua.

УДК 336.7

DOI: 10.15587/2312-8372.2015.38751

Андрейків Т. Я.,
Шморгай В. Б.

СУЧАСНІ МЕХАНІЗМИ РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСОВОГО РИНКУ В УКРАЇНІ

У статті висвітлено підходи до організації системи державного регулювання фінансового ринку, розглянуто механізм організації державного регулювання фінансового ринку в Україні, розкрито переваги та недоліки, а також можливості запровадження мегарегулятора фінансового ринку в Україні, окреслено напрями впровадження сучасних механізмів державного регулювання фінансового ринку в Україні з урахуванням зарубіжного досвіду.

Ключові слова: фінансовий ринок, державне регулювання, регуляторні органи, моделі державного регулювання.

1. Вступ

У сучасних умовах, які склалися в Україні, розвиток фінансового ринку має стати каталізатором відновлення національної економіки. Надзвичайно важлива

роль фінансового ринку зумовлена тим, що діяльність фінансових інститутів забезпечує перерозподіл фінансових ресурсів та створює умови для активізації інвестицій. В свою чергу, стабільний розвиток та ефективність функціонування фінансового ринку залежать від

добре налагодженої системи державного регулювання всіх його сегментів. Світова фінансово-економічна криза стала найбільшим викликом для всіх регуляторів фінансових ринків, оскільки виявила їх слабкість в упередженні кризових явищ на фінансових ринках. З огляду на це все більше країн світу приходять до висновку про необхідність реформування державної системи регулювання фінансових ринків. В Україні така система потребує кардинальних змін, так як в сьогоденній економічній ситуації не відповідає ні потребам економіки і суспільства загалом, так і міжнародним підходам. Це, в свою чергу, потребує використання адекватних даній ситуації механізмів та інструментів регулювання фінансового ринку з боку держави, що актуалізує дослідження в цьому напрямі.

2. Аналіз літературних даних та постановка проблеми

Вивченню питань функціонування фінансового ринку, його окремих сегментів, діяльності фінансових посередників на ньому, методів і механізмів державного регулювання фінансового ринку приділяється значна увага у працях таких вітчизняних учених, як: В. Я. Кравець [1], О. А. Сьомченков, А. В. Кузьменко [2], С. М. Лобозинська [3], Є. П. Бондаренко [4], А. Буркова, Ю. Кормош [5], І. А. Канцір [6], А. О. Крилова [7], А. А. Пересада, О. Г. Шевченко, Ю. М. Коваленко, С. В. Урванцева [8], В. І. Міщенко, А. В. Шаповал, Г. В. Юрчук [9] та інші. Серед зарубіжних учених механізми регулювання фінансових ринків в ринковій економіці досліджували у своїх працях Дж. А. Татом [10], Дж. Шенг [11], Е. Евгуліс [12]. В своїх дослідженнях автори підкреслюють важливість регулювання фінансового ринку з боку держави, висвітлюється зарубіжний досвід реформування системи нагляду за учасниками фінансового ринку, акцентується увага на перевагах та недоліках запровадження мегарегулятора фінансового ринку, а також можливості підвищення ефективності організації системи державного регулювання фінансового ринку.

3. Об'єкт, мета та задачі дослідження

Об'єкт дослідження – процеси формування системи державного регулювання фінансового ринку в Україні.

Метою статті є обґрунтування сучасних механізмів та моделей державного регулювання фінансового ринку та напрямів їх удосконалення з урахуванням досвіду інших країн.

Для досягнення поставленої мети необхідно виконати такі завдання:

1. Узагальнити наявні підходи до організації системи державного регулювання фінансового ринку.
2. Висвітлити механізм організації державного регулювання фінансового ринку в Україні.
3. Розкрити переваги та недоліки, а також можливості запровадження мегарегулятора фінансового ринку в Україні.
4. Окреслити напрями впровадження сучасних механізмів державного регулювання фінансового ринку в Україні з урахуванням зарубіжного досвіду.

4. Висвітлення наукових підходів та впровадження сучасних механізмів державного регулювання фінансового ринку

Проведений науковий аналіз літературних джерел доводить, що для забезпечення розвитку фінансового ринку як визначального сектору економіки і захисту його учасників важливим є створення ефективного механізму державного регулювання фінансового ринку. Особливого значення набуває побудова системи взаємозв'язків між фінансовими інститутами в процесі реалізації їх функцій, що визначає ефективність функціонування фінансового ринку [1].

О. А. Сьомченков, А. В. Кузьменко наголошують, що на необхідність створення ефективного механізму регулювання фінансового ринку вплинула світова фінансова криза, яка негативно відобразилася на фінансовій системі країни на відміну від більшості держав, які зуміли стримати негативні наслідки кризи. Автори вважають, що причиною цього стала неготовність державних органів вчасно та ефективно застосувати необхідні засоби впливу [2].

Важливу роль у регулюванні й нормативному забезпеченні розвитку фінансового ринку відіграють держава і саморегулювувальні організації, що здійснюють оцінку насамперед законодавчого забезпечення діяльності його учасників.

Загалом під державним регулюванням фінансового ринку та його складових розуміють систему певних методів і прийомів, що дозволяють упорядкувати діяльність усіх його учасників і операцій між ними шляхом встановлення державою певних вимог та правил задля підтримки рівноваги взаємних інтересів усіх учасників [4]. Його метою є створення державою умов для ефективної мобілізації та розміщення на ринку вільних фінансових ресурсів; захисту прав інвесторів та інших учасників фінансового ринку; контролю за прозорістю та відкритістю ринку; дотримання учасниками ринку вимог актів законодавства та запобігання монополізації та сприяння розвитку диверсифікованої конкуренції на фінансовому ринку.

В Україні державне регулювання фінансового ринку здійснюється відповідно до встановлених зобов'язань і вимог діяльності споживачів та учасників даного ринку з врахуванням його стандартів, державної реєстрації фінансових установ, ліцензування та нагляду за їх професійною діяльністю, захисту інтересів споживачів фінансових послуг [4].

В економічній літературі виділяють три моделі регулювання фінансового ринку: 1) секторна, 2) на основі завдань та 3) модель єдиного нагляду, про які згадують у своїх дослідженнях О. А. Сьомченков та А. В. Кузьменко [2].

У секторній моделі регулювання завдання і функції державних органів розподіляють відповідно до секторів фінансового ринку, якими у світовій практиці вважають такі три: банківський, страховий та фондовий. Відповідно до цього державний механізм регулювання буде складатися з трьох органів нагляду. Дана модель вважається базовою, домінуючою у світі, а її ефективне функціонування можливе на ранній стадії розвитку фінансового ринку, коли сектори є відносно незалежними один від одного.

За моделі «на основі завдань» функції регулювання розподіляються між двома державними органами, тому у науковій літературі механізм державного регулювання на основі завдань ще має назву моделі «двох вершин». Повноваження першого органу поширюються

на пруденційний нагляд за діяльністю фінансових посередників, а другого — на регулювання бізнесу у фінансовому секторі.

За моделі єдиного нагляду функції регулювання фінансового ринку зосереджені в одному державному органі, яким у багатьох країнах є центральний банк. Запровадження такої моделі пов'язане із розвитком та інтеграцією секторів фінансового ринку, між якими не існує чіткої межі, так як одні й ті ж суб'єкти фінансового ринку діють в різних секторах. Виникають фінансові конгломерати, що об'єднують різні ринки фінансових послуг. Більшість розвинених країн почали переходити на модель єдиного нагляду в перших роках ХХ століття [2].

Щодо України, то механізм державного регулювання фінансового ринку побудований на основі секторної моделі, тобто система регулювання є трьохрівневою: регулювання банківської діяльності здійснює Національний банк України; регулятором на ринку цінних паперів виступає Національна комісія з ЦП та фондового ринку (НКЦПФР); діяльність інших фінансових посередників і фінансових компаній (страхових компаній, кредитних спілок, недержавних пенсійних фондів тощо) регулюються Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг. НБУ як регулятор є незалежним від уряду та економічно самостійним, діяльність двох інших координуються Кабінетом Міністрів України.

Що ж до методів і форм, то державне регулювання фінансового ринку загалом та окремих його сегментів здійснюється у вигляді: а) прямого впливу на функціонування фінансового ринку (прийняття нормативно-законодавчих актів та система заходів з ліцензування, реєстрації тощо); б) опосередкованого впливу (через податкову політику держави, процеси роздержавлення й приватизації, контроль за грошовою масою, зовнішньоекономічна політика тощо). Саморегулівні організації, як правило, здійснюють інституційно-правове регулювання, яке, на відміну від державного (примусово-владного впливу) регулювання, значною мірою спирається на зацікавленість учасників дотримуватися інституційно-правових норм [8]. Як стверджує А. Пересада, світовий досвід не дає однозначної моделі організації системи регулювання й контролю на фінансовому ринку, вона залежить від рівня розвитку окремих його сегментів, особливостей національного законодавства, соціальної та правової культури суспільства, рівня розвитку професійних об'єднань учасників фінансового ринку тощо. З урахуванням цього в світі вирізняють дві основні моделі державного регулювання фінансового ринку:

— перша модель — регулювання зосереджується переважно у державних органах і лише невелика частина повноважень передається саморегулівним організаціям професійних учасників ринку;

— друга модель — держава зберігає за собою основні контрольні функції, а максимально можливий обсяг повноважень передається саморегулівним організаціям.

Зазначимо, що для України, як і для більшості країн, характерна система регулювання фінансового посередництва, яка включає безпосередньо органи регулювання та саморегульовані організації, які мають захищати інтереси фінансових посередників та споживачів фінансових послуг [9]. Зазвичай такий підхід характерний для регулювання такого основного сектору фінансового ринку як ринок цінних паперів.

В Україні функції державного регулювання ринку цінних паперів розподілені між різними міністерствами та відомствами. Водночас центральним органом державної виконавчої влади, що забезпечує реалізацію єдиної державної політики щодо цінних паперів і функціонування фондового ринку в Україні є Національна комісія з ЦП та фондового ринку (НКЦПФР). Вона та інші державні органи регулювання діяльності фондового ринку можуть делегувати свої повноваження саморегулівним організаціям (СРО), які є добровільним об'єднанням професійних учасників ринку та створені з метою захисту інтересів своїх членів, власників цінних паперів та інших учасників ринку. Це свідчить про використання державою елементів ринкового механізму саморегулювання. Водночас роль цих інститутів в Україні ще досить обмежена, що свідчить про їх слабкий розвиток і недостатній регулятивний вплив.

Враховуючи сучасні тенденції на вітчизняному фінансовому ринку та глобалізаційні процеси в економіці вважаємо, що з метою подальшого розвитку і підвищення ефективності функціонування фінансового ринку механізм його державного регулювання потребує вдосконалення.

У науковій економічній літературі розглядають такі варіанти подальшого реформування державного регулювання:

1) подальша розбудова існуючих регуляторів;
2) запровадження діяльності двох окремих органів регулювання;

3) створення окремого мегарегулятора;

4) створення мегарегулятора на основі НБУ [2].

На думку Сьомченкова О. А., перші два варіанти потребують чіткого розмежування повноважень між регуляторами через прийняття нормативно-правових актів, якими закріпити їх самостійність в економічному та операційному аспектах, та відповідальність за їх діяльність у фінансовій сфері. Автор наголошує, що дана модель не зможе постійно ефективно функціонувати, так як високо розвинений фінансовий ринок потребує єдиного органу регулювання та уніфікованого підходу у нагляді за фінансовими установами [2].

Більшість авторів [2–4, 6, 7] вважає, що найоптимальнішим варіантом розвитку механізму державного регулювання фінансової сфери є створення окремого мегарегулятора. До переваг такої моделі відносять: закріплення відповідальності за регуляторну діяльність за одним державним органом, однаковий (уніфікований) підхід в нагляді та регулюванні всіх учасників ринку, спрощення та зменшення обсягів їх звітності, єдина інформаційна база даних фінансових установ тощо.

Мегарегулятора трактують і як модель інтегрованого нагляду за фінансовим сектором, і як спеціалізований державний орган, який має повноваження регулювати не менше як дві з трьох категорій фінансових посередників (банки і страхові компанії; банки та інвестиційні компанії; інвестиційні та страхові компанії тощо) [3].

Ідея мегарегулятора зародилася в Сінгапурі, а згодом поширилася серед скандинавських країн. Ця модель організації фінансових ринків досить поширена, проте не домінуюча. Мегарегулятори функціонують у більше ніж 40 країнах світу, — як у розвинених, так і тих, що розвиваються. Ця система регулювання апробована такими країнами, як Велика Британія, Китай, Казахстан, Польща, Франція, Австрія, Угорщина, Норвегія, Швеція та ін. Згідно с останніми дослідженнями, в світі

більше 40 країн використовують єдиний орган державного регулювання фінансових ринків [5].

У світі існують різні моделі мегарегулятора фінансових ринків. Так, найбільш передовою вважається модель мегарегулятора британської системи (FSA), в якій поєднані були функції нагляду і контролю за інвестиційними, банківськими, іпотечними і страховими послугами. У Франції банківський нагляд і нагляд над небанківськими фінансовими організаціями розділено між Банком Франції і спеціально створеним кілька років тому регулятором, який контролює і регулює небанківський сектор фінансового ринку (AMF), в Німеччині модель регулювання нагадує французьку, проте в сферу регулятора потрапляють і банки. Особливістю французького мегарегулятора є участь учасників ринку у формуванні головного органу управління AMF – ради директорів [6].

І. А. Канцір та інші вчені пояснюють доцільність впровадження мегарегулятора з позиції державного регулювання такими чинниками:

- відсутність ефективної кооперації між різними регуляторами;
- висока залежність від урядових чиновників, недостатнє фінансування і брак професійних кадрів;
- можливість прояву синергетичного ефекту і усунення наявних дублюючих функцій;
- можливість економії на масштабах;
- консолідація людського капіталу, яка дозволить підвищити ефективність регулятора в кризових ситуаціях [6].

В Україні моделі створення мегарегулятора із підпорядкуванням виконавчій гілці влади (або КМУ, або Міністерству фінансів) та виокремлення банківського пруденційного нагляду із сфери контролю НБУ з наступною його передачею новоствореному органу – мегарегулятору фінансового ринку, активно обговорюються як в економічній літературі, так і в урядових колах [3]. Однак заходи зі створення мегарегулятора залишилися нереалізованими. В Україні перші спроби створення мегарегулятора фінансових ринків були закладені в програму КМУ під назвою «На зустріч людям» на 2005–2010 р.р., одним із пунктів якої було об'єднання двох комісій: Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку та Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг [7].

Сьогодні, на думку С. М. Лобозинської, зважаючи на скрутне становище фінансового ринку України, варто ще раз переглянути питання доцільності створення в Україні в сучасних умовах мегарегулятора фінансового ринку та окреслити шляхи його вдосконалення [3].

Створення окремого мегарегулятора слід здійснювати поступово. На першому етапі необхідно створити наглядову раду, яка об'єднуватиме керівників різних органів державного регулювання фінансового ринку. На основі даної ради буде налагоджена співпраця даних органів. Наступним кроком має стати уніфікація регуляторного механізму. Ще до початку функціонування мегарегулятора наглядовою радою має бути утворена інформаційна база даних про всіх учасників фінансового ринку. Головним кроком має стати підготовка нормативно-правової бази для діяльності мегарегулятора. На завершальній стадії формування даної установи слід передати йому повноваження НКЦПФР та Нацфінпослуг. Аби зберегти досвід роботи та висококваліфікований персонал цих державних органів, їх можна передати

у вигляді департаментів до структури Національного банку України.

Такої ж думки притримується Сьомченков О. А., вважаючи, що такий мегарегулятор доцільно побудувати на основі центрального банку. Перш за все слід зазначити, що сьогодні НБУ вже відіграє ключову роль у стабільності фінансової системи, тому його значення в створенні такого органу є дуже важливим [2].

На думку фахівців, створення мегарегулятора здатне створити в Україні потужний центр регулювання ринків фінансових послуг, позбутися конфлікту інтересів всередині Національного банку України та вивести країну на новий рівень державного регулювання ринків [6]. Крім того, створення мегарегулятора відповідатиме євроінтеграційним прагненням України.

Світова практика організаційної побудови єдиного регулятора фінансового ринку передбачає створення в його межах різних підрозділів, функціональне призначення яких відповідає попередньому призначенню регуляторів, що увійшли до складу мегарегулятора. Єдина суттєва різниця полягає у тому, що над цими підрозділами існує вищий орган управління, який визначає стратегічні завдання регулювання для кожного сектора і координує їх взаємодію [6].

Об'єднання секторальних регуляторів привело б до усунення дублювальних функцій органів регулювання, економії державних ресурсів на їх утримання шляхом поетапного переходу до фінансування мегарегулятора учасниками ринку.

Крім того, реформування регулювання та нагляду на фінансовому ринку України повинне здійснюватися за чотирма основними напрямками:

- по-перше, шляхом уніфікації норм і правил державного регулювання на фінансовому ринку з поступовою концентрацією регуляторних функцій в одному державному органі;
- по-друге, відокремлення наглядових функцій від регуляторних та впровадження системи пруденційного нагляду в усіх основних сегментах фінансового ринку;
- по-третє, підвищенням ролі саморегулювних організацій професійних учасників і встановленням їх більш тісного зв'язку регуляторними органами;
- по-четверте, суттєвим поліпшенням фінансування державних регуляторів, у тому числі з ринкових джерел [6].

Водночас сьогодні для подальшого розвитку фінансового ринку та досягнення ним європейських стандартів важливим є збереження функціональних органів, які відповідають за конкретні сегменти і галузі фінансового ринку (Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Національна комісія з цінних паперів і фондового ринку, Державна служба моніторингу, НБУ), оскільки нинішніх умов це сприяє належному регулюванню та цільовим діям щодо розвитку відповідних фінансових інститутів: банків, страхових та інвестиційних компаній, інститутів пенсійного забезпечення.

5. Висновки

Таким чином, регулювання фінансового ринку є обов'язковим елементом системи державного регулювання економіки і в сучасних умовах іншої альтернативи не існує.

Головним завданням державного регулювання фінансового ринку є узгодження інтересів усіх суб'єктів фінансового ринку через встановлення необхідних обмежень і заборон у їхніх взаємовідносинах через непряме втручання у їхню діяльність.

Основною причиною, що спонукає до створення мега-регуляторів на фінансових ринках, є глобалізація та швидкий транскордонний перелив капіталу, що своїми масштабами може порушувати рівновагу на ринку та призводити до розбалансування економіки окремо взятої країни. Об'єднання секторальних регуляторів зможе усунути дублювальні функції органів регулювання, економії державних ресурсів на їх утримання тощо.

Водночас сьогодні в Україні важливим є збереження функціональних органів, які відповідають за конкретні сегменти і галузі фінансового ринку.

Література

1. Кравець, В. Я. Інституційна структура фінансового ринку України [Текст]: автореф. дис. ... канд. екон. наук / В. Я. Кравець. — Київ, 2011.
2. Сьомченков, О. А. Необхідність та шляхи реформування механізму державного регулювання фінансового ринку [Електронний ресурс] / О. А. Сьомченков, А. В. Кузьменко. — Режим доступу: \www/URL: http://intkonf.org/ken-somchenkov-oa-kuzmenko-av-neobhidnist-ta-shlyahi-reformuvannya-mehanizmu-derzhavnogo-regulyuvannya-finansovogo-rinku/
3. Лобозинська, С. М. До питання створення мегарегулятора фінансового ринку в Україні та вдосконалення банківського регулювання [Електронний ресурс] / С. М. Лобозинська. — Режим доступу: \www/URL: web.znu.edu.ua/herald/issues/2012/eco-3-2012/194-199.pdf
4. Бондаренко, Є. П. Механізми державного регулювання ринку фінансових послуг [Електронний ресурс] / Є. П. Бондаренко. — Режим доступу: \www/URL: http://lib.uabs.edu.ua/library/Visnik/Numbers/2_29_2010/29_02_04.pdf
5. Буркова, А. Шаги к созданию финансового мегарегулятора в России [Текст] / А. Буркова, Ю. Кормош // Рынок ценных бумаг. — 2006. — № 15. — С. 12–17.
6. Канцір, І. А. Державне регулювання фінансової системи України [Текст] / І. А. Канцір // Технологічний аудит та резерви виробництва. — 2014. — № 2/2(16). — С. 58–64. doi:10.15587/2312-8372.2014.23422
7. Крилова, А. О. Формування фінансової системи України в умовах трансформаційної економіки [Текст] / А. О. Крилова. — Архангельськ: КИРА, 2010. — 111 с.
8. Пересادا, А. А. Портфельне інвестування [Текст]: навч. посібник / А. А. Пересادا, О. Г. Шевченко, Ю. М. Коваленко, С. В. Урванцева. — К.:КНЕУ, 2004. — 408 с.
9. Міщенко, В. І. Електронний бізнес на ринку фінансових послуг [Текст] / В. І. Міщенко, А. В. Шаповал, Г. В. Юрчук. — К.: Знання, КОО, 2003. — 278 с.
10. Tatom, J. A. Financial Market Regulation [Electronic resource] / ed. J. A. Tatom. — Springer Science + Business Media, 2011. — Available at: \www/URL: http://dx.doi.org/10.1007/978-1-4419-6637-7
11. Sheng, J. The Effects of Government Intervention in Financial Market on the Real Economy [Electronic resource] / J. Sheng // SSRN Journal. — Available at: \www/URL: http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.2468455
12. Avgouleas, E. Modern Financial Markets and Finance Theory [Text] / E. Avgouleas // The Mechanics and Regulation of Market Abuse. — Oxford University Press (OUP), 2005. — P. 22–74. doi:10.1093/acprof:oso/9780199244522.003.0002

СОВРЕМЕННЫЕ МЕХАНИЗМЫ РЕГУЛИРОВАНИЯ ФИНАНСОВОГО РЫНКА В УКРАИНЕ

В статье освещены подходы к организации системы государственного регулирования финансового рынка, рассмотрен механизм организации государственного регулирования финансового рынка в Украине, раскрыты преимущества и недостатки, а также возможности внедрения мегарегулятора финансового рынка в Украине, очерчены направления внедрения современных механизмов государственного регулирования финансового рынка в Украине с учетом зарубежного опыта.

Ключевые слова: финансовый рынок, государственное регулирование, регуляторные органы, модели государственного регулирования.

Андрейків Тетяна Ярославівна, кандидат економічних наук, доцент, кафедра фінансів і кредиту, Львівська комерційна академія, Україна, e-mail: andrejkiw7@meta.ua.

Шморгай Вікторія Борисівна, кандидат економічних наук, доцент, кафедра банківської справи, Львівський інститут банківської справи, Університет банківської справи Національного банку України, Львів, Україна, e-mail: shmorgay@i.ua.

Андрейкив Татьяна Ярославовна, кандидат экономических наук, доцент, кафедра финансов и кредита, Львовская коммерческая академия, Украина.

Шморгай Виктория Борисовна, кандидат экономических наук, доцент, кафедра банковского дела, Львовский институт банковского дела, Университет банковского дела Национального банка Украины, Львов, Украина.

Andreykiw Tatiana, Lviv Academy of Commerce, Ukraine, e-mail: andrejkiw7@meta.ua.

Shmorgai Victoriya, Lviv Institute of Banking, University of Banking of the National Bank of Ukraine, Lviv, Ukraine, e-mail: shmorgay@i.ua